

## POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE VERONIKY PŘIKRYLOVÉ SPÍCÍ CHODBA

*Text č. 2: Popírají vše celistvé a uspořádané. Zdůrazňují útržkovitost a diskontinuitu. Jejich obraz světa připomíná míchanici a všehochuť. Je to bláznivá mozaika, jakási koláž, ve které vedle sebe nalezneme prvky zcela protikladné. Není v tom žádná pravidelnost, žádná logika či symetrie, jen nekonečně bláznivá konfúze. Jedinou realitou je pro ně iluze, zdání, simulace. Mají nedůvěru ke všemu pevnému, dopředu promyšlenému, organizovanému. Jejich příběhy nemají nic společného s pravdou, slouží jen jako výraz jejich osobní zkušenosti a nesdělitelného zážitku. Nejsou schopni nestranného pozorování, o to větší význam přikládají emocím. Oslavují neužitečnost a nahodilost.*

*/Tento text je výběrem ze slovníku základních analytických nástrojů, s jejichž pomocí postmoderní myslitelé uchopují předmět svého bádání. Konkrétně se týká hesel genealogie, hyperrealita, logocentrismus, příběh a pastiš./*

Čím to je, že uznávání filosofové, o nichž se mnozí domnívají, že pomáhají lidstvu překonat bariéry moderní doby a posunují nás myšlenkově někam dál, konstruují realitu způsobem, který tak nápadně připomíná alkoholové blouznění hospitalizovaných bezdomovců?

Možná je tomu tak proto, že obě skupiny, tedy bezdomovci i postmoderní myslitelé, reagují na proces sociálního sestupu, úpadku a bezprizornosti.

*Jan Keller: Postmoderní bezdomovci - SALON 15.5.2013*

Někdy v 90. letech jsem se přesouval brzy ráno po dálnici směr západ. Bylo nevlídno a musel jsem se soustředit na samotnou jízdu. V jednu chvíli jsem před sebou zahlédl u krajnice něco jako prase / prase domácí /. Musel jsem se držet volantu a teprve při míjení toho místa jsem ve vysoké rychlosti spatřil na okamžik jako by pohozené tělo nahého tloušťáka....

Přes tento zážitek nahlížím na „SPÍCÍ CHODBU“ Veroniky Přikrylové, která si nechala zadat název - téma Janem Zálešákem a pak se nechala volně unášet „vnějšími popudy“, tak aby okusila kurátorskou tvořivost, aby ve svých ambicích zjistila, jaké to je být lehce kurátorsky veden.

Protože nevím jak, vlastní manipulace probíhala, mohu jen zmínit některé okamžiky, kdy jsem se pokoušel dozvědět, co Veronika tvoří.

- ponurá školní chodba /stínohra/
- destrukce nábytku /stoleček přetvořen na židli/
- vstupní prostora v budově na Nových sadech /malá amerika/
- věšáková stěna
- stín /rozklad bizardního nábytku stínem a jeho materiálová repase/
- kancelářské prostory Vlněna Brno / instalace konstrukcí ze smrkových latěk/

Veronika jako svou závěrečnou práci předkládá nakonec film, kdy kamera vedená chodbou zaznamenává ponurý příběh zdí a místností, které rozevřenými dveřmi na chvíli odkrývají svou opuštěnost. Tu se snaží Veronika prohloubit instalací zdánlivě podivných konstrukcí, zbytků původního vybavení ale i nových dobře ji známých předmětů. Trochu složitě a možná až komplikované aranžmá, které snad odráží současné trendy a které výstižně přiblížil svou úvahou právě Jan Keller.

Věřím, že film ve své závěrečné podobě zaujme diváky – hodnotitele a přesvědčí nás všechny o kvalitě záměru ale i o způsobilosti Veroniky Přikrylové pokračovat ve studiu umění.

Navrh hodnocení: A

Prof. ak.soch. Jan Ambrůz